

rigsministeren til at bevilge Adskillelsen. Han anførte, at der var skænket Legater til et Sogns Skolevæsen, at disse ved Afregningen vare gaaede ind i den fælles Communekasse, og saaledes ikke mere kom det enkelte Sogns Skolevæsen eller Beboere tilgode. Dersom dette er skeet, da troer jeg, at der er skeet en Feil ved Afregningen. Efter min Mening kunne Legater ikke saaledes bringes i Afregning som andre Eiendomme. Man maa jo naturligtviis dog rette sig efter de fundatsmæssige Bestemmelser, dem kan man ikke uden videre skyde tilside, og jeg finder, at det ved fornuftig Dverveielse i Sogneraadet maatte kunne være lykkes i saadanne enkelte Tilfælde at faae Sagen ordnet paa en tilfredsstillende Maade. Skulde Bederlaget for disse Legater, som fra det ene Sogn tilføres den fælles Communekasse, conserveres, som den ærede Taler ønskede det, ogsaa for Efterkommerne, saa vilde det, forudsat at en saadan Dverførelse havde været lovbegrundet, have været let at faae Saadant tilveiebragt ved at beholde Bederlaget som en Capitalformue for Kommunen. Men i ethvert Fald synes det mig, at saadanne enkelte Legater og flige specielle Bestemmelser ikke kunne indeholde nogen afgjørende Grund for en Adskillelse, thi saa vilde man jo, naar der var legeret til endnu mindre Districter end Sogne, kunne komme til at stykke ud i Skoledistricter eller endog mindre Districter, men dette kan dog umuligt være Hensigten. Jeg er vedblivende imod denne Forandring i Landecommunalloven, og jeg maa paa det Bestemteste tilraade det høie Thing at forkaste det foreliggende Forslag. Jeg har ogsaa Grund til at antage, at heller ikke de ærede Forslagsstillere lægge saa overdreven Vægt paa Forslaget; idetmindste faldt der forrige Gang Uttringer fra et æret Medlem for Svendborg Amt (S. A. Hansen), som gavede mig Anledning til at troe det. Han yttrede, at naar Ministeren vilde udtale sig i en Retning, som tydede paa, at han ikke vilde stille sig saa fjendtlig imod Adskillelser, som hans Forgænger havde gjort, kunde der mulig være Anledning til at tage Forslaget tilbage. Jeg finder nu flige Udtalelser fra en enkelt Mini-

ster i et saadant Tilfælde ikke at være meget heldige, thi i ethvert Fald ere de jo kun bindende for ham; men uagtet jeg udtalte, at jeg var principmæssig imod denne Adskifning af Communerne, har jeg dog ingenlunde dermed sagt, at jeg ubetinget vilde nægte mit Samtykke til ethvert Forslag, der indkommer om Adskillelse. Jeg vilde jo derved handle imod Lovens Bestemmelser, og det er fremfor Alt en Ministers Pligt at rette sig efter den gjældende Lov. Jeg har ogsaa i Praxis i den korte Tid, hvort jeg har været Minister, viist, at dette ikke er mit Princip, thi jeg har bevilget een Adskillelse. Jeg har bevilget Adskillelse mellem Pjedsted og Gaarslev Sogne, fordi der efter min Mening virkelig var Grund til at adskille disse Sogne. De hænge ikke sammen, der skyder sig en anden Commune ind imellem dem, og de have desuden efter deres Velggenhed ganske særlige Interesser. Deres Beforbindelser ere saaledes ganske forskellige. Derfor kunde der her være Grund til en Adskillelse, hvortil kommer, at Sognene hver for sig ikke ere overdrevent smaa, og at deres Beboere ere velstaaende, saa at man kan forudsætte, at de mindre Communer vilde være istand til at bære de commnale Byrder, som ved Adskillelsen eller i Fremtiden vilde blive hver af dem paalagte. Jeg maa som sagt meget tilraade, at man ikke videre fremmer dette Lovforslag, og kan det tjene de ærede Forslagsstillere til nogen Beroligelse, skal jeg gjerne udtale — det følger jo desuden af, hvad jeg tidligere har sagt —, at jeg naturligtviis ikke saaledes udenvidere vil nægte mit Samtykke til ethvert saadant Forslag, men at jeg vil gjøre det til Gjensstand for en moden og nøiagtig Dverveielse og derefter foretage, hvad jeg efter min Dverbeviisning finder rigtigt. Det blev udtalt, at naar Amtsraadet var enigt med Sognebeboerne, var der ingen Grund for Ministeren til at nægte sit Samtykke; men man maa dog lægge Mærke til, at flere af disse Andragender ere fremkomne flere Gange, og at Amtsraadet første Gang har fraraadet Adskillelsen, medens det anden Gang har sagt, at Amtsraadet ikke ffjønede, at der var No-